

Libya Olaylarının Işığında Anti-Emperyalizm ve Müslümanlarımız

2012-11-28 11:09:00

Çelişmelerin keskinleştiği ve sahici bir bunalıma, açık bir çatışmaya dönüştüğü dönemler, siyasal güç ve aktörleri, daha önceki dönemlerde kullandıkları belirsiz ve demagojik söylemleri bir yana atmayave onları gerçek yüzleriyle sahneye çıkmaya zorlar. Tunus'ta başlayan ve eşitsiz bir biçimde Arap dünyasına yayılmakta olan görkemli toplumsal hareketliliğin Libya'daki iç çatışmaya dönüşmesi de böyle bir rol oynadı ve oynamaya devam ediyor. Dünyanın, başını ABD'nin çektiği hlihazırdaki efendilerinin, esas itibariyle tabandan gelen bu devrimci süreci en az zararla atlatmaya, etkisizleştirmeye, başka kanallara akıtmaya, böl ve egemen ol ilkesi uyarınca yolundan saptırmaya ve/ ya da beyaz terörle bastırmaya ve bu süreçten, nüfuz alanlarını genişletmek için yararlanmaya çalışmaları nesnelerin doğası gereğiydi. Libya'da yaşanan iç çatışmayı izleyen emperyalist müdahale, bu saydığım öğelerden özellikle sonuncusunun yaşama geçirilmesi bakımından çok önemli bir örnek oluşturuyor. Bu ülkede çatışmaların başladığı 16 Şubat'tan başlayarak Batı emperyalist medyasının Libya lideri Muammer Kaddafi'yi hedef alan yoğun bir kampanya başlatması, ABD ve başta Fransa gelmek üzere Avrupa Birliği'nin Bingazi'de kümelenen devrimcileri desteklemesi, Libya'ya karşı yaptırım kararları alması ve güdümlemlerinde olan Uluslararası Ceza Mahkemesi ve İnterpol gibi kurumların yanı sıra yurtdışındaki birçok Libyalı diplomatın da Kaddafi rejimine karşı tutum almalarını sağlaması vb, bir emperyalist müdahalenin gelmekte olduğunun sinyallerini vermekteydi. Ancak, gerek Türkiye'de ve gerekse dünyada birçok devrimci ve anti-emperyalist grup ve çevre, emperyalist medyanın sürdürdüğü sistemli dezenformasyon kampanyasından da etkilenmeleri nedeniyle objektif olarak emperyalist müdahaleyi destekleyen güçler kategorisinde yer aldılar. Bu konuya 3-10 Mart 2011 tarih ve Libya'da Neler Oluyor? başlıklı yazımda değinmiş bulunuyorum.

Aynipro-emperyalist tutum, daha da fazlasıyla değişik eğilimlerden-Müslümanlar için de geçerlidir. (1) Ağaçlara bakarken ormanı görememekle

sakatlanmış olan ve büyük olasılıkla İslm eğilimli siyasal hareketleri bastırdığı gerekçesiyle Kaddafi'yi öteden beri şeytanlaştıran bu kişi ve çevreler emperyalist müdahaleye giden süreçte dikkat, öfke ve nefretlerini ABD-NATO terör şebekesi üzerine DEĞİL, bir kez daha Kaddafi rejimi üzerine yoğunlaştırdılar. Birkaç örnek üzerinde duralım.

Libya halkına 41 yıldır zulmeden Albay Muammer el-Kazzafi'nin son olaylarda sinsi bir taktiğe başvurduğunu bir önceki yazımızda belirtmiştik. (Ahmet Varol, Libya'daki Çalkantı,Yeni Akit, 19 Şubat 2011)

Albay Muammer için tarihin sonu geldi. O artık diktatörler mezarlığına gidecek. Hiçbir güç onu koruyamaz, koruyacak bir güç de yok zaten. Onlarca yıl para akıttığı Afrika ülkeleri, son birkaç yıldır ilişkilerini düzelttiği ABD ve İngiltere koruyamaz, korumaz. (İbrahim Karagül, Bitti Muammer, gerçekten bitti!,Yeni Şafak, 23 Şubat 2011)

İslm KonferansıÖrgütü, Arap Birliği ve BM'nin daha aktif bir pozisyon alması ve Libya'da olabilecek katliamların önüne geçilmesi gerekir. (Osman Atalay, Arap Dünyasında İsyan Baharı: Libya,Yeni Akit, 24 Şubat 2011)

Kaddafi... 16 Şubat'ta başlayan ayaklanma karşısında sonuna kadar direnebileceği sinyallerini veriyor. İddialara göre, Nijer, Uganda ve Sırbistan'dan keskin nişancılar getirtmiş. Halkına karşı yabancı paramiliter güçleri kullanıyor. Trablusgarb yakınlarında iç içe geçmiş üç surdan müteşekkil kararghında. Kararghın altı ve çevresi nükleer-kimyasal silhlarla ağzına kadar dolu. Umutların tamamen tükendiğini anladığı anda nükleer silh da kullanabilir. (Ali Bulaç, Nasır, Kaddafi ve Diğerleri,Zaman, 26 Şubat 2011)

Ebu'l Abbas Saffah'dan sonra ikinci Arap Neron'u olarak anılan şahsiyet Muammer Kaddafi olmuştur. Tarihte seffah ve insan kasabı olarak anılan şahsiyetlerden birisi de Cemal Paşa idi. Kaddafi de Hitler gibi halkını aşağılayan liderlerden biridir. (Mustafa Özcan, Yeni Bin Yılın Siyas Depremi,Mill Gazete, 5 Mart 2011)

Türkiye, Kaddafi'yi görevi bırakmaya zorlayıp muhalefetin elini güçlendirecek BM yaptırımlarına neden itiraz ediyordu? NATO'da henüz bu yönde bir karar

yokken, neden asker müdahaleye kategorik olarak karşı çıkıyordu? Yarın Kaddafi bir kıyımaya başlarsa, müdahale kaçınılmaz hle gelmez miydi? (Abdülhamit Bilici, Türkiye, Kaddafi'nin yanında mı?, Zaman, 5 Mart 2011)

Önemli bir bölümü sözümona anti-emperyalist ve anti-Siyonist ya da en azından ABD-karşıtı olarak bilinen ya da geçinen Müslümanların, ancak ABD ve İsrail için kullandıkları, hatt belki onlar için bile kullanmadıkları ağır dili Kaddafi ve onun rejimi için kullanmaları bu alıntılarda hemen dikkati çekiyor. (Kaddafi'nin kendi halkına karşı sahip olmadığı nükleer silhları da kullanabileceğini ileri süren Ali Bulaç ise deyim yerindeyse hepsini solluyor.) Dahası, emperyalizm denen olgunun varlığını unutmuş gözüken bu kişilerin, Afganistan ve Irak'taki trajik olaylara ve İslm jeografisinin diğer köşelerinde (Pakistan, Somali, Yemen, Sudan, Lübnan vb) onyıllardır olup bitenlere rağmen böyle bir körlük ya da körleşme yaşamaları son derece öğreticidir. Bu yanlış ve gerici tutum ABD ve NATO'nun, Bingazi merkezli devrimci güçleri Kaddafi rejiminin misillemesinden korumak gerekçesiyle giriştiği saldırının öngününde ve saldırının ertesinde hızından pek bir şey yitirmedi. Tabi, emperyalist saldırının yaklaşmakta olduğunu görülmesi ve başlaması, bu bayları ister istemez daha dengeli ve ölçülü bir dil kullanmaya zorladı. (Haksızlık yapmamak için, İbrahim Karagül ve Ali Bulaç gibi yazarların daha sonraki günlerde tutumlarını önemli ölçüde düzelttiklerini ve esas olarak emperyalist saldırganları hedef almaya başladıklarını belirtmem gerekir. Bu arada, genelde böylesi sıcak siyasal konularda mutlaka bir şeyler yazan bir dizi Müslüman yazarın da, daha/ çok daha önemsiz konular üzerinde kalem oynatmak suretiyle bu netameli konuyu sessizce geçiştirmiş olduğunu anımsatmak isterim.) Bu evrede Müslümanlarımızın çoğu emperyalizm olgusunu anımsadılar ve bunların bir bölümü Kaddafi'nin yanı sıra ABD ve NATO'yu da hedef almaya başladı. Ama bu evrede bile Kaddafi'yi ve onun rejimini baş düşman gibi görenler ve dolayısıyla objektif olarak emperyalist saldırganların yanında saf tutanlar hiç de az değildi. Gene birkaç örnek üzerinde duralım.

Bir yanda insanlık dramına dönüşen sivil katliamı, diğer tarafta büyük güçlerin stratejik hesapları. (Akif Emre, Petrol şakaya gelmez, Yeni Şafak, 15 Mart 2011)

Ülkenin yönetiminde kalmak uğruna ülkeyi yakıp yıkan, Halk Yönetimi' dediği rejimi sürdürmek uğruna halkı katleden bir manyaktır Kaddafi. (Hakan Albayrak, Erdoğan'ın Libya açıklaması,Yeni Şafak, 19 Mart 2011)

Bingazi'deki Direnişçiler, daha güç duruma düşmeden, Güvenlik Konseyi'nin kararlarına ve emperyalist emelleri için de olsa bu Libya Kasabı'na karşı, birilerinin bir an önce harekete geçmesini sabırsızlıkla bekliyorum. (Selahaddin E. Çakırgil, Bir haşereye, bir haşerenin musallat olması' ve paradokslar, acı dersler...,Haksöz, 19 Mart 2011)

Ama Kaddafi, halkının demokrasi taleplerine silhla karşılık verdi. Koltuktan kalkmamak için günlerdir iç savaşı da göze alarak direndi, halkına zulmetti, değişime ayak diremekte ısrar etti.

Kaddafi'nin bu tutumu, Libya'daki gelişmeleri çok yakından izleyen ABD/AB ittifakını harekete geçirdi. (Abdullah Özkan, Libya halkının yanındayız,Mill Gazete, 21 Mart 2011)

Şimdilerde, Libya'yı bombalayan Haçlı Koalisyonu'nun kamufle edilmiş' adamıdır, Kaddafi! (Tamer Korkmaz, Libya'ya Çökmek' ",Yeni Şafak, 22 Mart 2011)

Bakmayın siz Kaddafi'nin Haçlı seferidir bu!' demesine. Konumunu kaybetmemek için mahut Haçlılarla' (halkını katletmek pahasına da olsa) işbirliği yapacak tıynetle bir dallamadır. (Salih Tuna, Çok zordayız!,Yeni Şafak, 23 Mart 2011)

Kaddafi'ye yapılan saldırıya aldanmamak lızım. Belki de Allah zalimi zalime kıldırıyordur. Ama zalim haktan yana olduğu için değil, aslına rücu ettiği için vuruyor. (İbrahim Karataş, Kaddafi, Haçlı Seferleri ve İzzet Meselesi,Timeturk, 23 Mart 2011)

Fakat burada şunu özellikle vurgulamak gerekir ki emperyalist güçlerin müdahalesi Kaddafi vahşetini meşrulaştırmayacağı gibi ona karşı verilen

özgürlük mücadelesinin meşruiyetine de bir hanel getirmez. (Ahmet Varol, Emperyalizmin Libya Oyunu ve Hkimiyet Savaşı, Yeni Akit, 25 Mart 2011)

Türkiye'deki siyasal İslmcı güçlerin genel ruh hlini yansıtmaması bakımından, bir dizi örgütün 18 Mart'ta, yani emperyalist koalisyona uçaklarının Libya'yı bombalamaya başlamasından SADECE BİR GÜNÖNCE yaptığı protesto eylemine ve bu eyleme egemen olan havaya bakmak öğretici olacaktır. Haber10 adlı veb sitesinde Bahreyn ve Libya Katliamlarına Protesto başlığıyla yayınlanan haberde, Fatih Camiinde kılınan Cuma namazı sonrasında yapılan bu eyleme Özgür-Der, İHH, Fatih Akıncılar Derneği, Mazlumder, AKDAV, İnsan ve Medeniyet Hareketi, Araştırma Kültür Vakfı, Akabe Vakfı, Medeniyet Derneği, Dünya Yayınları ve Hikmet Vakfı gibi kuruluşların katıldığı, ayrıca eylemde Libyalı ve Suriyeli rejim karşıtlarının da yer aldığı belirtiliyordu. Habere göre, eyleme katılan gruplar adına yaptığı basın açıklamasında Mazlumder İstanbul Şubesi Başkan Yardımcısı Avukat Cüneyt Sarıyaşar şunları söylemişti:

Yeryüzünde ve özellikle İslm coğrafyasında, Ortadoğu bölgesinde emperyalist güçlerin ve işbirlikçi rejimlerin mazlum ve Müslüman halklara yönelik baskı ve oyunları devam etmektedir. Yıllarca Siyonistler tarafından desteklenen, babadan oğla devam eden diktatörlerin ve kralların Tunus'la başlayan süreçte özgürlük ve onur isteyen halkların direniş ve hesaplaşma iradesiyle karşı karşıya kaldıkları görülmektedir....

Libya halkı diktatör ve despot Kaddafi yönetiminin eline terk edilmemeli. Bu konuda İslm Konferansı Örgütü (İKÖ) başta olmak üzere uluslararası İslm kuruluşlar ve Müslüman ülkelerin ortak oluşturacağı bir adalet mekanizması harekete geçirilerek derhal ateşkes sağlanmalı. Katliamların önüne geçilmesi noktasında ortak irade ortaya konulmalıdır. Saddam örneğinde olduğu gibi Kaddafi bahane edilerek hiçbir asker gücün Libya'yı işgal etmesine göz yumulmamalıdır.

Son olarak, bu konuda Halkın Sesi Partisi ile Saadet Partisi adına yapılan açıklamalara değineceğim. Halkın Sesi Partisi Genel Başkanı Numan Kurtulmuş, 20 Mart'ta yaptığı açıklamada,

Libya halkı, Kaddafi'nin barbarlığı hak etmediği gibi NATO'nun saldırısını da hak etmemektedir. Ne Kaddafi'nin barbarlığı ne de NATO'nun saldırganlığı!

derken farklı bir tavır gösteren Saadet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Şevket Kazan 21 Mart'ta yaptığı açıklamada, Libya'ya yönelik saldırıyı sağa sola bükmeden eleştiriyordu. Ortadoğu ülkelerindeki diktatörler bahane edilerek BOP'un adım adım uygulamaya konulduğunu ve Demokrasi adına 2000'li yılların başında Irak'ta başlatılan operasyonların bir milyon Müslüman'ın hayatına mal olduğunu belirten Kazan sözlerini şöyle sürdürüyordu:

Operasyonlar, birkaç ay önce Sudan'ı ikiye böldükten, Tunus'u, Fas'ı, Cezayir'i ve Mısır'ı hallettikten sonra, şu sıralar, İsrail'in en büyük düşmanı olan Libya'ya kefen biçmektedir. Bu olay, ABD'nin ana hedefi olan Büyük İsrail'in kurulması ve güvenliğinin sağlanması için BOP'un yürürlüğe konulmasından başka bir şey değildir. Saadet Partisi'nin yeni Genel Başkanı Mustafa Kamalak ise, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'yla görüşmesinin ardından 24 Mart'ta yaptığı açıklamada Kazan gibi konuşmuş ve Perde gerisindeki olayların gerçek mahiyetini bilemiyoruz ama biz Meclis'te olsaydık hiç şüphesiz ki böyle bir operasyona müsaade etmezdik demişti. Ancak, yukarda sunduğum alıntılardan da görülebileceği gibi, bu partinin görüşlerini yansıtan Mill Gazete'de de Kaddafi'yi ve onun rejimini, hem de tek yanlı ve çok ağır bir biçimde eleştiren yazılar çıkmış bulunuyor.

Tam da burada Müslümanlarımızın, başını ABD-İsrail-Britanya neo-faşist ekseninin çektiği dünya emperyalizminin esas düşman olduğunu görmezden gelmelerinin ve ateşlerini Kaddafi ve onun rejimi ve onun suçları üzerinde yoğunlaştırmalarının ağır bir ilkesel ve stratejik hata olduğunu altını kalın bir çizgiyle çizmek gerek. Kaddafi rejiminin Libya halkının demokratik hak ve özgürlüklerini kısıtlayan ve onun hak arama girişimlerini zorla bastıran despotik ve anti-demokratik bir rejim olduğu bellidir. Ancak bu rejimin, Mısır, Tunus, Suud Arabistan, Ürdün vb rejimlerinden farklı olarak işbirlikçi bir nitelik taşımadığı ve kitleler katında belli bir meşruiyete sahip olduğu gözardı edilemez. Libya'nın, dünya halklarının baş düşmanı ABD-NATO terör şebekesinin hedefi haline geldiği koşullarda her ikisine, yani saldırganla saldırının kurbanına eşit uzaklıkta durmak, hatt Kaddafi rejimini esas düşman gibi görmek, bilerek emperyalizmin safında yer almak değilse eğer, akıl almaz bir aymazlık ve siyasal dargörürlüktür. Hele bunu, dünyanın en ileri asker teknolojisine ve en güçlü silhlarına sahip ABD-NATO saldırganlarıyla gerçek

bir ordu bile olmayan Libya silhli kuvvetleri arasındaki son derece eşitsiz savaş koşullarında yapmak, haktanırlık ve ahlak duygularını yele savurmakla olanaklı olabilir ancak.

İşçi sınıfının ve ezilen halkların çıkarları mızrağın sivri ucunun dönemin baş düşmanlarına doğrultulmasını gerektirir. Örneğin, İkinci Dünya Savaşı'nın öngününde ve bu savaş sırasında baş düşmanlar Nazi Almanyası, faşist İtalya ve militarist Japonya'ydı. Bundan ötürü tutarlı demokratik ve anti-emperyalist güçler, örneğin 1931'de Japonya'nın Çin'e saldırısını, 1936'da İtalya'nın Etyopya'ya saldırısını, Nazi Almanyası'nın 1938'de Avusturya'yı ilhakını, 1939'da Çekoslovakya'yı işgalini vb KAYITSIZ KOŞULSUZ bir biçimde kınadılar. Oysa bu yıllarda Çin'de halkı acımasız bir biçimde ezen ve ÇKP'nin önderlik ettiği devrimci köylü hareketine karşı korkunç bir beyaz terör uygulayan gerici Kuomintang diktatörlüğü vardı. Gene o yıllarda Etyopya'da değişik milliyetlerden halkı ezen gerici bir monarşi rejimi egemendi. Avusturya ve Çekoslovakya'da işçi sınıfını ezen burjuva rejimleri hüküm sürüyordu. Tutarlı demokratik ve anti-emperyalist güçlerin Japon, İtalyan ve Alman emperyalistlerinin saldırılarını kayıtsız koşulsuz bir biçimde kınamaları, elbette onların, dönemin Çini, Etyopyası, Avusturyası ve Çekoslovakyası'ndaki rejimleri savunmaları ve onların uygulamalarını meşru görmeleri anlamına gelmiyordu.

Aynıtutarlıdemokratik ve anti-emperyalist yaklaşım NATO'nun 1999'da Yugoslavya'ya saldırısının mahkm edilmesini de gerektiriyordu. Ama Müslümanlarımızın bu sınavda da çıktıklarını, Miloseviç kliğinin suçlarını bahane ederek Sırp kfirine karşı harekete geçen Amerikan kfirini alkışladıklarını biliyoruz. Daha yakın tarihten Saddam Hüseyin Irakı örneğini verebilirim. Saddam Hüseyin kliğinin gerek Irak'ın Kürt ve Arap halklarına karşı acımasız bir zulüm uyguladığı ve gerekse ABD ve ortaklarının da kışkırtmasıyla- İran'a karşı sürdürdüğü Birinci Körfez Savaşında her iki taraftan 1 milyona yakın insanın ölümüne yol açtığı biliniyor. Ama bu ve benzer olgular, tutarlı demokratik ve anti-emperyalist güçlerin, ABD ve ortaklarının ne 1991'den 2003'e kadar Irak'a uyguladığı korkunç ambargoyu, ne de 2003'de giriştiği saldırıyı desteklemelerini gerektirdi. Yazılarından

alıntılar sunduğum Müslümanlarımızın mantığıyla hareket ettiğimiz takdirde, Kaddafi rejiminden çok daha vahş olan Saddam Hüseyin rejiminin -bugün baş düşman konumunda olan- ABD ve ortakları tarafından devrilmesini ayakta ve yüksek sesle alkışlamak gerekecekti. Bu çerçevede onların, Suriye’de başlayan rejim-karşıtı protestoların büyümesi, yüzlerce ya da binlerce insanın yaşamını yitirmesine yol açması ve ardından bu ülkeye karşı da bir emperyalist-Siyonist müdahalenin gündeme gelmesi durumunda nasıl bir tutum takınacaklarını tahmin etmek hiç de zor değil. Anti-emperyalist Müslümanlarımızdan Hakan Albayrak, böyle bir durumda nasıl bir tutum alacağını şimdiden şu sözlerle ima ediyor:

Suriye'deki arkadaşlarımla görüştüm, Halk bu işe ne diyor?’ diye sordum. Aldığım cevap şu oldu: Suriyeliler Türkiye'nin Kaddafi'ye açıkça cephe almasını, Fransa'nın bile tanıdığı Libya Mill Konseyi'ne sahip çıkmasını ve hatt Libya halkını katliamdan kurtarmak için asker müdahalede bulunmasını bekliyorlardı. Madem kendisi müdahale etmedi, bari müdahale edenlere karşı çıkmasın’ diyorlar. Erdoğan, Libya halkını o zalimin insafına terk etmeyi mi savunuyor?’ diye soruyorlar. (Arap sokağı’ Türkiye'nin Libya politikasına ne diyor?,Yeni Şafak, 26 Mart 2011)

Son yıllarda kendilerine, Kemalizm karşıtlığı ve darbe karşıtlığı üzerinden demokratik bir sicil oluşturmaya koyulan Türkiye siyasal İslamının aslında, son derece güdük bir demokratik ve anti-emperyalist geleneğe sahip olduğu ve öteden beri esas itibarıyla devlet-yanlılığı, anti-komünizm ve egemen ulus milliyetçiliğiyle karakterize edildiği biliniyor. Bu husus dikkate alındığında Müslümanlarımızın Washington ve Brüksel’deki savaş suçlularının Libya’ya saldırısı karşısında bir bocalama ve yalpalama yaşamaları ve daha çok dünyanın efendilerinden yana tutum almaları kabul edilemez elbet ama anlaşılabilir. (2) Onlar, ABD ve ortaklarının, bir milyona yakın Iraklı’nın ölümü, ülkenin yerlebir edilmesi ve edimsel olarak bölünmesiyle sonuçlanan Irak işgalinin sekizinci yıldönümünde başlattıkları Libya saldırısı karşısında gerçekten de utanç verici bir tutum sergilediler. Bu utanç verici tutum, aslında düvel-i muazzamayla uzlaşma ve emperyalist yağma masasının bir köşesinde yer kapma telşinde olan İslmci burjuvazimizin ve AKP hükümetinin siyasal çizgisini yansıtmaktadır. Müslümanlarımızın, en iyimser bir anlatımla her ikisi de kahrolsun! biçiminde özetlenebilecek olan tutumu, Kaddafi’nin

zulmüne de karşı çıkmak görüntüsü altında ABD-NATO saldırganlarını utangaç bir biçimde desteklemekten başka bir anlam taşımamaktadır. ABD ve ortaklarının Arap ve İslm ülkeleri ve halklarını hedef alan saldırısının korkunç sonuçları hakkında yeterince fikir sahibi oldukları izlenimini veren ve bunu zaman zaman dile getiren Müslümanlarımızın Kaddafi ve rejimini hedef alan ölçsüz saldırıları, aslında İslmcı burjuvazinin ABD-NATO saldırganlarıyla olan işbirliğini kamufle etme çabasının bir yansımasından başka bir şey değildir.

Aslında bunda pek de şaşılacak bir yan yok. Müslümanlarımızın hemen hemen hepsinin zihin dünyası, pekçok ülkeyi yüzyıllardır zorla boyunduruk altında tutmuş olan ve aslında bir halklar hapishanesi ve mezbahası olan Osmanlı İmparatorluğu'nu ve onun temsil ettiği her şeyi yücelten bir ideolojiyle biçimlenmiştir. Arap halklarına dönük emperyal içerikli yüzeysel sevgi ve sempatilerine rağmen Arap halklarını küçümsemeye ve Arap jeografisini kendi siyasal hinterland'ları olarak görmeye alışmış olanların ve hiçbir zaman gerçek bir ulusal kurtuluş deneyimi yaşamamış bulunanların, Kaddafi rejiminin emperyalist tehdit, kuşatma ve saldırıya meydan okumasını anlayamamaları ve kendilerini içgüdüsel olarak büyük devletlere yakın hissetmeleri nesnelerin doğası gereğidir.

Müslümanlarımızınönemli bir bölümünün, emperyalist medyanın izinden giderek bu saldırıyıkişiselleştirmeleri, abartılı bir tarzda Kaddafi'nin olumsuz kişilik özelliklerine göndermelerde bulunmaları ve Kaddafi rejiminin anti-demokratik karakterinin ve Libya'daki çatışmalar sırasında sivilleri de hedef almasının emperyalist saldırı için bahane yarattığını söylemeleri ancak kısmen doğrudur: Libya'da Kaddafi rejiminden daha az despotik bir rejim olmuş olsaydı büyük devletlerin bu ülkeyi hedef alması biraz daha zor olacaktı elbet. Ama emperyalist-terörist çete şu ya da bu gerekçeye sığınarak, çeşitli provokasyonlar yaratarak bu ülkeye pekl gene saldırabilecekti. (Irak'a karşı benzer bir meşrulaştırma propagandasının, Mart 2003 saldırısı öncesinde Saddam Hüseyin üzerinden yürütüldüğünü anımsayalım.) Bu son savaşta belirleyici faktörler ABD ve ortaklarının özelde Libya'da ve genelde Afrika'da nüfuzu artmakta olan Çin'in önünü kesme ve enerji kaynaklarını denetim

altına alma ve Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da ayağa kalkmakta olan Arap halklarının devrimci atılımını baltalama yolundaki istekleri ve İsrail'in güvenliğinin güçlendirilmesi hesaplarıdır.

Bu son nokta üzerinde durmaya değer çünkü başka zaman ve koşullarda anti-Semitizme varan ve çoğu kez içi boşbir İsrail karşıtlığısergileyen Müslümanlarımızın nedense HEMEN HEMEN HİÇBİRİyaşanan bu son süreçte İsrail'in perde arkasında oynadığı rol üstünde durmamış ya da durmamayı yeğlemiştir. Oysa ABD ile NATO'nun Geniş Ortadoğu olarak adlandırılan engin jeografide attığı her, ama her adımın Siyonist devletin çıkarlarının korunmasıyla şu ya da bu biçimde bir ilişkisi olmuştur ve olacaktır. İsrail'in onyıllar önce belirlenmiş olan stratejisinin, Arap ve İslm ülkelerinin etnik, dinsel, mezhepsel vb ayrılıklar temelinde parçalanması ve Balkanlaştırılması olduğu biliniyor. 11-15 Mart 2005 tarih ve İsrail'in Stratejik ve Taktiksel Hedefleri Işığında Hariri Suikastının Anlamı başlıklı yazımda, Filistinli siyasal bilimci Salih Abdülcevat'ın ABD ve bağlaşıklarının 20 Mart 2003'de Irak'a karşı giriştiği saldırıyı tahlil ettiği veEl Ehramdergisinin 17-23 Nisan 2003 tarihli 634. sayısında yayımlanan Asıl Kazanan Taraf: İsrail adlı makalesinden şu sözleri aktarmıştım:

Bu yüzdendir ki, birbirini izleyen İsrail hükümetlerinin tümü, Irak'ta Kürtlerin ya da Lübnan'da Marunilerin durumunda olduğu gibi, Arap-olmayan etnik azınlıkları destekleme ilkesini benimsemişlerdir

1. Araplar Siyonist hareketin başta gelen düşmanıdırlar. Bu baş düşmana karşı koyabilmek için Siyonizmin Doğu'da, Batı'daki bağlaşıklarıyla birlikte saf tutacak bağlaşıklar araması gerekmektedir. Söz konusu esas çatışmayla yüzyüze gelindiğinde bu bağlaşıklara, Siyonist projenin iktidarını destekleyecek bir karşı kuvvet olarak gereksinim duyulacaktır Dolayısıyla, - Yahudi halkının baş düşmanı' olan- Arap milliyetçiliğine karşı çıkan ya da onunla savaşmaya hazır olan bütün grup ve mezhepler, Siyonizmin yerleşim ve devlet-güdümlü politikalarını yaşama geçirmesine yardımcı olabilecek potansiyel bağlaşıklardır

İsrail Sudan, Irak, Mısır ve Lübnan'daki ve düşman saydığı Arap dünyasındaki ayrılıkçı hareketleri işte bu arkapln zemini üzerinde desteklemiştir. Bu çerçevede, Irak'a ilgi ve bu ülkeyi güçten düşürme ya da onun güçlenmesini engelleme doğrultusundaki çabalar, her zaman Siyonizmin temel

amaçlarından biri olagelmıştır. İsrail bazan, Kürt hareketinin önderleriyle gizli ama sıkı ilişkiler kurmak suretiyle Irak'ta bir dayanak noktası edinmeyi başarmıştır.

Nitekim 2003'de Irak'a karşı başlatılan savaş bu ülkeyi hem tümüyle güçten düşürmüş, hem de edimsel olarak bölünme tehlikesiyle yüzyüze getirmiş ve böylelikle İsrail açısından önemli bir tehditi büyük ölçüde ortadan kaldırmıştır. Bu bakımdan, bugün Libya'nın Tripolitanya, yani Batı Libya ve Sirenayka, yani Doğu Libya olarak ikiye bölünme tehlikesiyle karşı karşıya getirilmiş olmasının arkasında İsrail'in güvenliği faktörünün de önemli bir rolü olduğunun altı çizilmelidir.

Son olarak, bazı Müslümanlarımızın bölgeye emperyalist müdahaleye sözümona bir alternatif olarak önerdikleri İslm Barış Gücü önerisine değinelim. Aralarında 18 Mart eyleminde konuşan Mazlumder İstanbul Şubesi Başkan Yardımcısı Avukat Cüneyt Sarıyaşar'ın, Saadet Partisi Genel Başkanı Mustafa Kamalak'ın ve bazı Müslüman yazarların bulunduğu bir dizi isim, sözümona Arap ve İslm halklarının kanının dökülmesini engelleyecek ve bölgesel sorunları çözecek bir İslm Barış Gücünün kurulmasını savundular ve savunuyorlar. Ancak olgular, bir İslm Barış Gücü önerisinin, sadece bir ham hayal olduğunu gösteriyor. Kendisi emperyalist-Siyonist komplo ve saldırıların hedefi olan Lübnan, Libya üzerinde bir uçuşa yasak bölge oluşturulması için BM Güvenlik Konseyi'ne sunulacak taslağın hazırlanmasında Britanya ve Fransa'yla birlikte öncü bir rol oynamış, İsrail'le örtülü bir savaş hali yaşayan ve siyasal bakımdan hayli olgun ve deneyimli bir örgüt olan Lübnan Hizbullahı ile ABD ile İsrail'in tehdit ve saldırganlığıyla karşı karşıya bulunan İran'daki İslm rejim bile Libya saldırısını açık ya da üstü örtülü bir biçimde desteklemişlerdir. Suriye ve Cezayir gibi bazı üyelerinin muhalefetine rağmen Arap Birliği tarihinde İLK KEZ bir Arap ülkesine, yani Libya'ya yapılacak emperyalist saldırıya yeşil ışık yakmış ve İslm Konferansı Örgütü ise bu saldırıyı görmezden gelmiştir. Daha da önemlisi, Arap ve İslm ülkelerinin büyük çoğunluğunda emperyalist burjuvazinin işbirlikçisi gerici rejimler işbaşındadır. Bu koşullarda, kurulabilmesi hinde bile bir İslm Barış Gücünün anti-emperyalist ya da işgal-karşıtı bir rol oynayamayacağı açıktır. (3)

Arap ve İslm ülkelerini içinde bulundukları gerilik, kölelik ve zavallılık konumundan ancak Arap işçi sınıfı ve halkları kurtarabilir. Arap işçi sınıfı ve halklarının gerçek kurtuluşlarına giden yol ise, onların gerek yerli gerici ve

işbirlikçi kliklere ve gerekse emperyalist burjuvaziye karşı ayağa kalkmalarından, kendi yazgılarını kendi bağımsız örgütlenmeleri ve eylemleri aracılığıyla belirlemeye başlamalarından ve devrimi bir işçi-emekçi Sovyet cumhuriyeti ile taçlandırmalarından geçer. Küçük burjuvazinin ve orta burjuvazinin çıkarlarını temsil eden ve emperyalizmle uzlaşmaya hazır İslm örgütler, özellikle emperyalist işgale karşı savaşım koşullarında belirli ve sınırlı bir ilerici rol oynayabilirler ancak onlar asla Arap işçi sınıfı ve halklarının demokratik ve sosyalist özemlerini gerçekleştiremezler.

DİPNOTLAR

(1) Bu yazıboyunca Müslümanlar sözcüğünü,siyasal İslmcı olarak tanımlayabileceğimiz köşe yazarları, kişiler, kuruluşlar ve partilerikapsayan bir kavram olarak kullanacağım.

(2)Yeni Şafakyazarı Sami Hocaoglu, bir köşe yazısında bunu şöyle teslim ediyordu: Evet, bu ülkede Müslümanların çoğunluğu anadan doğma sağcı' ve muhafazakr'dır... Sağcılar, çünkü çok çok eskiden beri güvenliği adalete önceleyen geleneksel din anlayışı sayesinde din ü devlet' tesniyesine inandırılmışlardır.

Devletin güvenliği sağcılığı gerektiriyorsa, sağcılık da kutsallar arasına girer, muhafazakrlık da. Bu yüzden de, sivil bir akılla değil, militer bir akılla düşünüyor olmaları doğaldır. (Militer Müslümanlık Üzerine,Yeni Şafak, 14 Şubat 2003)

(3) Hizbullah lideri Hasan Nasrullah, 20 Mart tarihinde yani Batılı emperyalistlerin Libya'yı bombalamaya başlamasından bir gün SONRA yaptığı konuşmada Libya'daki Bingazi merkezli isyancıların Kaddafi rejimine direnişini Gazze ve Lübnan halklarının İsrail'e karşı direnişine benzetecek

kadar ileri gitmişti. O, ABD ve ortaklarının Libya'ya karşı saldırısını tek sözcükle bile kınamadan şöyle diyordu:

Tabi bugün Libya'da durum, yeni başlayan ve Libya'yı BM'nin oyuncağı hline getirebilecek müdahaleye bakınca çok karışık görünüyor. Bu durum devrimcilerin bilinçli olmasını ve çok fazla güvendiğimiz vatanperverliklerini gerekli kılıyor. Nasrullah aynı konuşmasında -ABD-NATO saldırısını sevinç gösterileriyle karşılayan-isyancılara hitaben şunları da söylüyordu:

Bugün burada onlara Biz sizin yanınızdayız, sizi destekliyoruz, elinizden tutuyoruz, sevincinizle seviniyor, üzüntünüze üzülüyoruz, zafer kazanmanız için dua ediyoruz. Sizin ve bizim yararımıza olacak, imknlarımız ve kapasitemiz ölçüsünde size yardım elini uzatmak için hazırız' diyoruz.

(Seyyid Nasrullah Soruyor Biz Mezhep Ayrımı Yaptık Mı?,<http://www.velfecr.com/seyyid-nasrullah-soruyor-biz-mezhep-ayrimi-yaptik-mi-4313-haberi.html>) Belki, hepsinden de önemlisi Nasrullah,Libya üzerinde bir uçuşa yasak bölge oluşturulması için BM Güvenlik Konseyi'ne sunulan taslağını, içinde kendilerinin de bulunduğu Necip Mikati hükümetinin, Britanya ve Fransa ile birlikte hazırladığına VE Londra ile Paris'in Filistin ve Lübnan halklarının baş düşmanı İsrail'in en öndegelen destekçileri olduğu olgusuna değinmemeyi tercih ediyor.

Gene Velfecr'de yer alan bir habere göre, İran devriminin rehberi İmam Hamenei, Newroz bayramıvesilesiyle 21 Mart'ta Meşhed kentinde düzenlenen bir kitle toplantısında yaptığıve orta-yoleu bir tutum takındığı konuşmada,

Bölgedeki son gelişmeler Mısır, Tunus, Libya ve Bahreyn hadiseleri Libya meselesine gelince, bizler Libya devletinin halkı karşısında başvurduğu katliamı ve baskıyı, şehirlerin ve sivillerin bombardımana uğratılmasınıyüzde yüz kınıyoruz, ama aynı şekilde Amerikalıların ve batılıların bu işe girişmelerini de yüzde yüz mahkm ediyoruz demişti.

Buna karşılık Afganistan'daki Taliban örgütü(Afganistan İslmEmirliği), ABD'nin Libya'ya saldırısını20 Mart'ta yaptığıbiraçıklamayla şu sözlerle ve kayıtsız-koşulsuz bir tarzda inetleyecekti:

Afganistan İslm Emirliđi Batılı ÷lkelerin BM gözetimi altında, Libya halkının iç çatışmasına siyasal güdüler taşıyan ve gerekli olmayan müdahale ve macerasını şiddetle İnetler.

25-26 Mart 2011